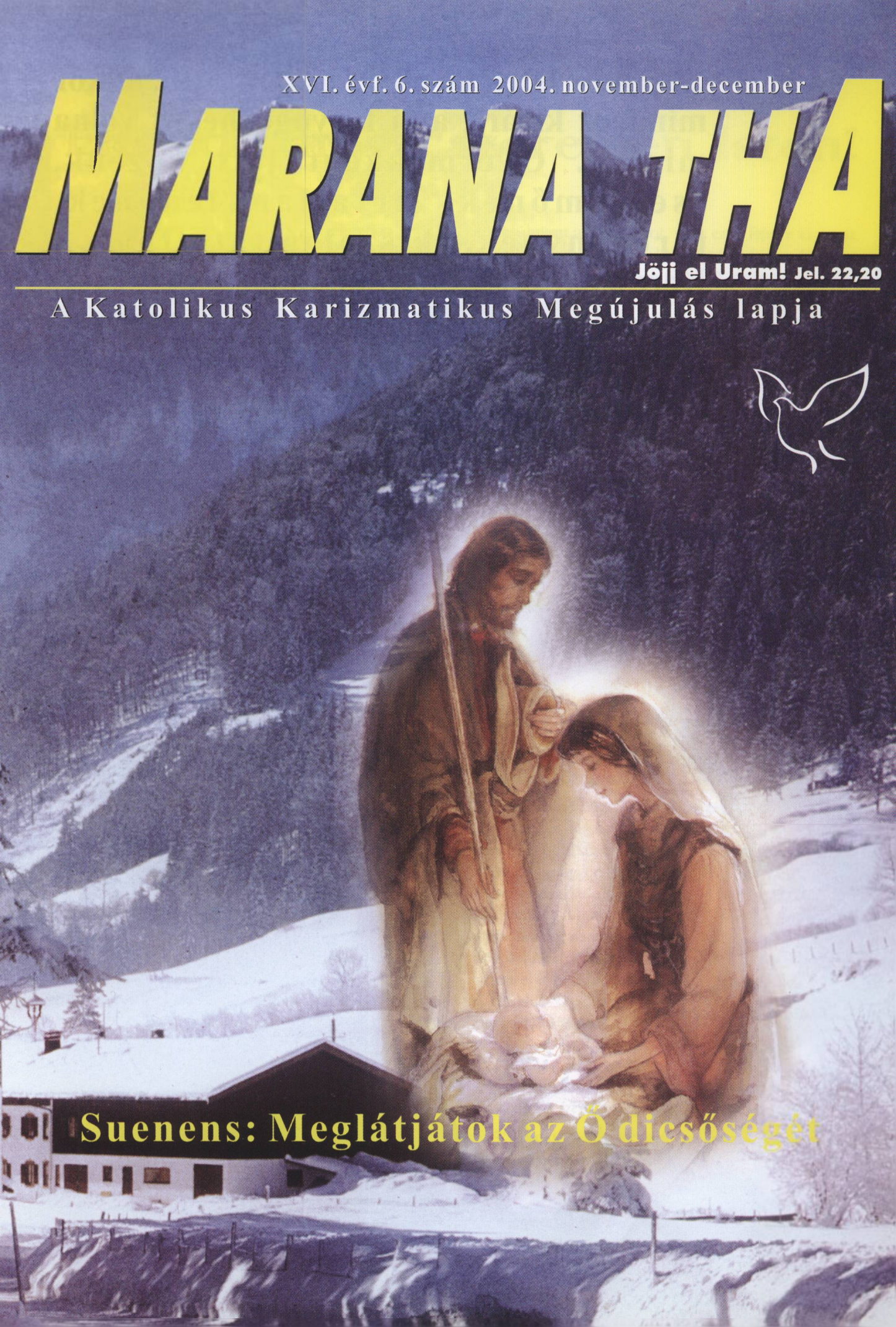
XVI. évf. 6. szám 2004. november-december

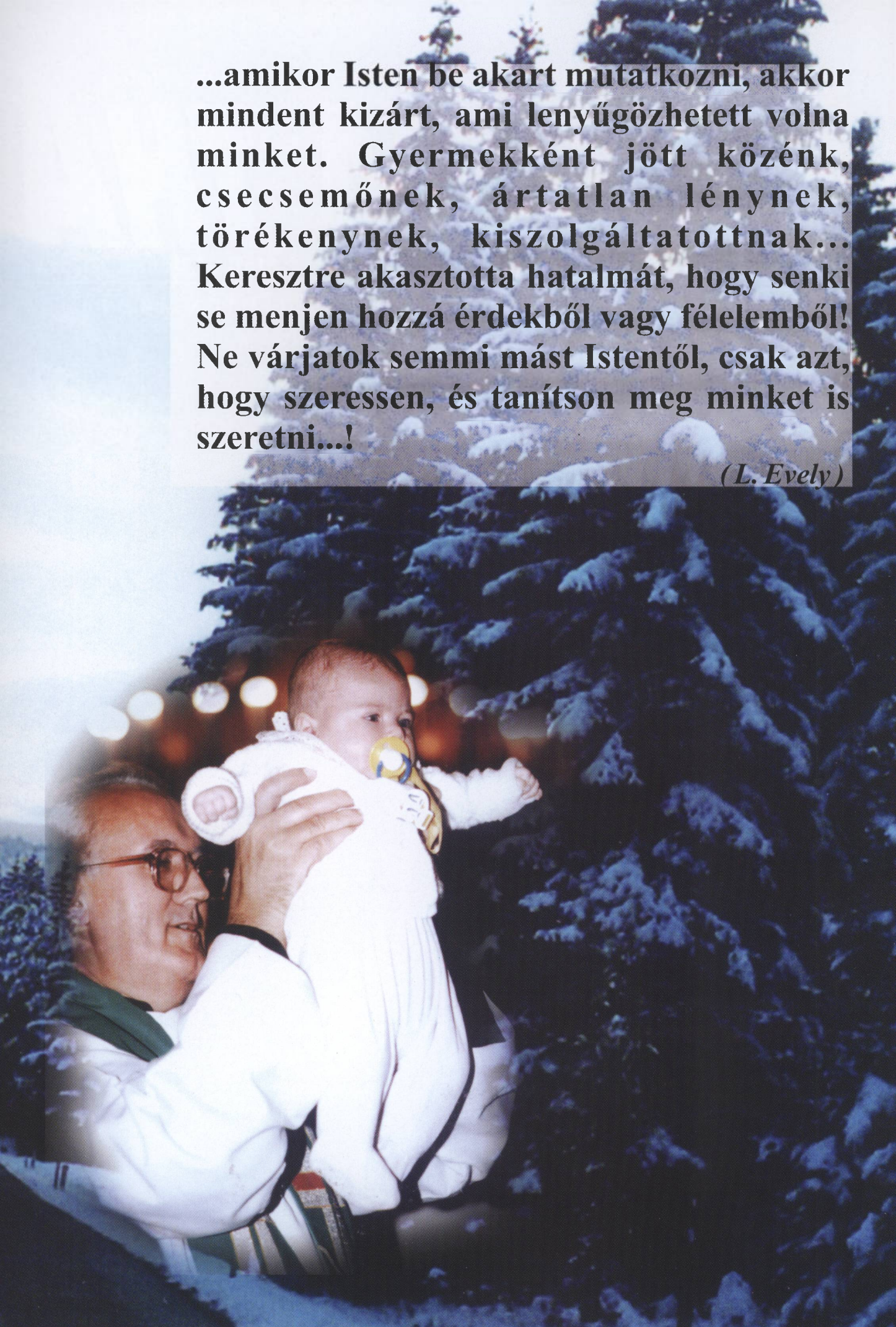
MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Suenens: Meglátjátok az Ő dicsőségét

...amikor Isten be akart mutatkozni, akkor mindent kizárt, ami lenyűgözhetett volna minket. Gyermekként jött közénk, csecsemőnek, ártatlan lénynek, törékenynek, kiszolgáltatottnak... Keresztre akasztotta hatalmát, hogy senki se menjen hozzá érdekből vagy félelemből! Ne várjatok semmi mást Istentől, csak azt, hogy szeressen, és tanítson meg minket is szeretni...!

(L. Evely)

Engedd, hogy szeressen Isten!

Első pillanatban úgy tűnik, hogy értelmetlen a fenti mondat, hiszen mindenki vágyakozik arra, hogy szeressék! Hogyne engedné meg az ember, hogy Isten szeresse őt. De ez nem ilyen egyszerű. Mert az képes engedni, hogy mások szeressék, aki maga is megtanult szeretni. Megtanult önmagáról elfeledkezni a másik kedvéért, megtanult lemondani önző vágyairól a másik örömére, megtanult figyelni mások szükségleteire. Vagyis eljutott a szív tisztaságára. „A szív tisztasága nélkül Isten szeretete nem lesz számunkra megtapasztalható" (Grün). Ha pedig nem tapasztaljuk meg Isten szeretetét, akkor a Vele való kapcsolatunk unalmassá válik. Az önzés elleni harc tehát feltétele annak, hogy megtapasztald Isten szeretetét. Mindaddig, amíg az ember erősen ragaszkodik önmagához (önző énjéhez), addig nem engedi, hogy szeresse Isten.

A közeledő advent és karácsony erre hívja fel figyelmünket. Jön az emberré lett Isten, de talál-e szívet, amely kész megnyílni előtte. Talál-e embert, akiben van akkora hit, hogy felismerje a pillanat nagyságát: **Isten Fia személyesen jön hozzá, hogy benne lakjon** (Jn 14,24).

Mikeás próféta azt írja a jövendő Megváltóról: *„Isten hatalmával vezeti majd a népet."* Hogyan kell a próféta szavait érteni? A teremtés kinyilvánítja Isten hatalmát. *„Legyen világosság... legyen föld... legyenek égitestek... legyenek emberek"* – írja a Szentírás. Ez a „legyen" szó minden pillanatban elhangzik. Azáltal létezik a világmindenség, azáltal dobog a szíved, azáltal fejlődik tudásod, képességeid, személyiséged, hogy **Isten minden pillanatban „igent" mond rád és a világra**. Egyszóval kifejezve: SZERET! Kormányozza a csillagok milliárdjait. Az egész teremtett világ engedelmeskedik Istennek, egyedül az ember tud nemet mondani! Azért jött el Jézus, hogy meggyőzze az embert, bontsa le védőfalait és engedje magát szeretni.

Isten vezetése a te életed forrása, akaratának teljesítése a te boldogságod hozza meg: minden körülményedben, születésedtől halálodig jót akar neked!

Az Ószövetségben állatok feláldozásával mutatták ki az emberek Isten iránti szeretetüket. Nem szabad lebecsülni ezt a gondolatot, mert ezzel fejezte ki azt az akkori ember, hogy birtoklásvágyáról lemond és egy hibátlan bárányt Istennek áldoz. A lényeg már akkor is a szív volt. Milyen lelkülettel mutatja be az ember az áldozatot. A próféták újra és újra figyelmeztették a népet, hogy az áldozat bemutatása csak úgy kedves az Úr előtt, ha a szívben szeretet van. Különben olyan az áldozatbemutatása, mint Káiné.

Könnyű elmenni vasárnaponként a szentmisére, de egy súlyos élethelyzetben vagy támadás esetén megtagadni a haragot és Istenre hallgatni, az már nehéz. Pedig pont erről van szó. A külső áldozat csak az első lépés, a belső áldozat megnyilvánulása. A lényeg a belső áldozat! Ezért jött el Jézus, hogy ezt lehetővé tegye bennünk. Ő, aki nem uralkodni jött, hanem szolgálni; nem életét akarta megnyerni, hanem odaadni – saját példáját adja nekünk.

Valakinek például van egy idős, beteg édesanyja, aki mindig veszekszik. Lehet ingerülten válaszolni, de lehet szelíden, csendesen szolgálni. Hogy melyik történik meg, az attól függ, hogy a szív képes-e az áldozatra. Ha igen, akkor ott megvalósul Isten Országa.

Különösen szép a segíteni akarás a Szűzanya életében. Amikor megtudja, hogy idősebb rokona gyermeket vár, elindul segíteni. Bár ő is áldott állapotban van, bár tele van aggodalommal, hogy mi hogyan fog történni, mégis elindul Erzsébetnek segíteni. Az érdek nélküli szeretet a mai világban egyre ritkább. Mindenki kapni akar és nem adni. Az emberi kapcsolatok áldozatul esnek az önzésnek. Ha valaki már semmit nem várhat el a másiktól, akkor nem látogatja meg, nem érdeklődik, hogy segíthetne-e. Pedig Jézus parancsa változatlan ma is:

„Szeressétek egymást... Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretitek egymást." (Jn 13,34-35)

A közelgő ünnepek erre szólítanak fel. **Engedd meg, hogy szeressen Isten!**

Katona István
főszerkesztő

Millenium millenarizmus nélkül

III/2. rész

A millenium időszakának fő jellemzői szentírási helyek alapján

A Szentírásból eddig sok rész meseszerűnek, vagy legalábbis nehezen értelmezhetőnek számított. Ha azonban az eddig elmondottak fényében, az elkövetkező új korszakra vonatkoztatva olvassuk ezeket a szentírási helyeket, megnyílik értelmük. Dr Ianuzzi könyvének ötödik fejezete alapján idézzük ezeket a szentírási helyeket.

A lelki fellélegzés ideje lesz

ApCsel 3,19-21:

„Tartsatok hát bűnbánatot, és térjetek meg bűneitek bocsánatára, hogy eljöjjön az Úr színétől a megenyhülés ideje, és elküldje az elsősorban nektek rendelt Megváltót, Jézust, akit az égnek kell befogadnia egészen a mindenség megújulása idejéig, ahogy az Isten réges-rég megmondta szent prófétái ajka által."

Zak 8,12:

„Lám, békét adok: a szőlőskert megtermi gyümölcsét, a föld megadja termését, az ég hullatja az esőt. Ezt mind megadom e nép maradékának."

Ez 36,26-27:

„Új szívet adok nektek és új lelket oltok belétek, kiveszem testetekből a kőszívet és hússzívet adok nektek. Az én lelkemet oltom belétek és gondoskodom róla, hogy parancsaim szerint éljetek, és szemetek előtt tartsátok törvényeimet, és hozzájuk igazodjatok."

A szombati nyugalom ideje lesz, a 7. nap, amely az örök 8. napot készíti elő.

A korszak kezdetén lesz az 1. feltámadás

Jel 20,4-6:

„Ezután trónokat láttam, azok ültek rajtuk, akikre az ítélkezést bízták. És (láttam) a lelkeket, akiket Jézus melletti tanúságtételükért és az Isten szaváért lefejeztek, akik nem borultak le sem a vadállat, sem képmása előtt, sem bélyegét nem viselték homlokukon vagy karjukon. Életre keltek, és ezer évig uralkodtak Krisztussal. A többi halott csak akkor kelt életre, amikor eltelt az ezer esztendő. Ez az első feltámadás. Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban. A második halálnak ezeken nincs hatalma, hanem Istennek és Krisztusnak lesznek papjai, és ezer évig uralkodnak vele. Jézus élete, szenvedése, halála és feltámadása jelzi azt, hogy mindez az ő misztikus testével, az Egyházzal is meg fog történni. Az Egyház is meg fogja élni a szenvedést, a keresztet, a halált és a sírbatételt, és azután még itt a földön következni fog feltámadása. Megtörténik majd a szentek test szerinti feltámadása is úgy, ahogyan Urunk halálakor sok szent feltámadt és testi alakban megjelent."

Mt 27,51-53:

„Erre a templom függönye kettéhasadt, felülről egészen az aljáig, a föld megrendült, sziklák repedtek meg, sírok nyíltak meg, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste. Feltámadása után előjöttek a sírokból, bementek a szent városba, és többeknek megjelentek."

A teológusok azt mondják, hogy logikátlan és valószínűtlen, hogy ezek még egyszer meghaltak volna. Ők minden bizonnyal megtartották testüket. Hasonlóképpen fog történni ebben a szimbolikus 1000 évben is. Akik magukra öltik a feltámadt testet ennek a korszaknak az elején, meg fogják tartani ebben a korszakban és az örökkévalóságon át.

A milleneumban a szelídek és a szegények fognak uralkodni

Mt 5,5:

„Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld."

Zsolt 37,1-40:

„(Dávidtól.) Ne haragudj azokra, akik rosszat tesznek, ne irigyeld a gonosztevőket, mert mint a fű, hamar elhervadnak, és elszáradnak, mint a zöldellő növény. Remélj az Úrban és tedd a jót, akkor megmaradsz földeden és biztonságban élsz. Az Úrban leld örömöd, s ő betölti szíved vágyait. Ajánld utadat az Úrnak, remélj benne, s ő irányít majd. Becsületed felragyogtatja, mint a napot, igazságodat, mint a fényes nappalt. Nyugodj meg az Úrban és remélj benne! Ne haragudj arra, kinek siker kíséri útját, az emberre, aki gonoszságot művel, hogy elpusztítsa a szegényt és a gyengét. Hagyd el a haragot és ne méltatlankodj, föl ne gerjedj, nehogy te

vétkezzél! Nézd, a gonoszok eltűnnek, de akik az Úrban bíznak, birtokolják a földet. Egy kis idő még, s a gonosz nincs többé, keresed helyét, és sehol sem találod. A szelídek ellenben uralják a földet, és élvezik a béke teljességét. Az istentelen ártó tervet sző az igaz ellen, csikorgatja ellene a fogát. Az Úr azonban kineveti őt, mert látja már, amint napja kél. A bűnösök kardot rántanak s íjat feszítenek, hogy elpusztítsák azt, aki egyenes úton jár. De kardjuk saját szívükbe hatol, s nyilaikat széttördelik. Jobb a kevés, amit az igaz bír, mint a bűnös nagy gazdagsága. Mert a bűnös karja eltörik, ám az igazat az Úr támogatja. Az igazak életére gondja van az Úrnak, örökségük megmarad örökre. A csapás napjaiban nem vallanak szégyent, éhínségben táplálékhoz jutnak. Ám a gonoszoknak el kell pusztulniuk, az Úr ellenségei, mint a mezők virága, elhervadnak, s eltűnnek, akár a füst. Az istentelen kölcsönkér s nem adja meg, a jó megértéssel telve ajándékoz. Akiket megáld az Úr, birtokolják a földet, s akiket megátkoz, azok megsemmisülnek. Az Úr biztosítja az ember lépteit, akinek útjában tetszését leli. Ha megbotlik is, de nem esik el, mert az Úr megfogja kezét. Fiatal voltam, most öreg vagyok, de sohase láttam, hogy elhagyott lett az igaz, vagy, hogy gyermekei kenyeret koldultak. Ő mindig megértő és kész kölcsönadni, ezért gyermekei áldásban részesülnek. Hagyd el a rosszat és tedd a jót, akkor megmaradsz mindörökre. Mert az Úr az igazságosságot szereti és nem hagyja el soha szentjeit. Az álnokok örökre megsemmisülnek, a gonoszok nemzetsége elpusztul. Ám az igazak birtokolják a földet, és ott laknak mindörökre. Az igaznak szája bölcsességet szól, nyelve azt hirdeti, ami helyes. Istennek törvényét a szívében hordozza, ezért lépései nem ingadozók. A gonosz leselkedik az igazra, s annak elvesztésén fáradozik. De az Úr nem adja kezére, s nem találja bűnösnek, ha majd ítélőszéke elé áll. Bízzál az Úrban és kövesd az útját, ő megőriz a gonosztól s ő felemel, hogy tiéd legyen a föld, és elégtétellel lásd a gonosz pusztulását. Láttam a bűnöst: büszkén fennhéjázott, mint a Libanon cédrusa, fenn hordta a fejét. Ám, amikor újra arra jártam, nem volt többé, kerestem, de sehol sem találtam. Nézd az ártatlant, tekints az igazra, a békesség emberének új nemzedéke támad! A bűnösök ellenben elpusztulnak, a gonoszok hada elenyészik. Az igazaknak az Úr ad szabadulást, ő a védelmük a szükség idején. Segítőjük az Úr és szabadítójuk, és fenntartja éltüket, mivel nála keresnek menedéket."

Iz 65,9:

„új nemzedéket nevelek magamnak Jákobból és Júdából, ivadékot, mely majd örökli hegyeimet. Választottaim öröklik őket, s a szolgáim fogják lakni."

Szof 2,7:

„Osztályrészül jutsz majd annak, aki megmarad Júda házából. Kihajtanak oda legeltetni, este pedig lepihennek Askelon házai között, mert az Úr, az ő Istenük meglátogatja őket, és jóra fordítja sorsukat."

Jel 14,4:

„Ezek azok, akik asszonnyal nem szennyezték be magukat, szüzek maradtak és mindenüvé követték a Bárányt, bárhová ment. Ők a megváltottak az emberek közül, az Isten és a Bárány első termése."

A gonosz egy időre félre lesz állítva

Jób 5,15-24:

„Az elesettet megmenti szájuk hatalmától és a szegényt az erősek karjától. A szegénynek így reménysége támad, a gonoszság kénytelen befogni a száját. Lám, boldog az ember, ha fenyíti az Isten, ne vesd meg azért a Mindenható feddő szavát! Ha sebet üt rajtad, majd be is kötözi, ha szétzúz is, meggyógyít a keze. Hatszor is kiragad a szorongatásból, s hetedszerre sem hagy bajba jutni. Hogyha éhezel is, megment a haláltól, háborús időkben kardnak hatalmától. Biztonságban vagy a nyelvnek ostorától, ha rabló közelít, akkor sem kell félned. Mosolyogva nézhetsz fagyra, szárazságra, a mező vadjától nem kell megijedned. Hisz a mezőn a kő szövetséges társad, és a mező vadja békében él veled."

Iz 24,21-23:

„Azon a napon majd meglátogatja az Úr az ég seregét fenn a magasban, és a föld királyait lenn a földön. Akkor elpirul a hold, a nap megszégyenül, mert a Seregek Ura trónjára lép a Sion hegyén, Jeruzsálemben, és felragyog dicsősége véneinek színe előtt."

Iz 35,8-9:

„És egy tiszta út vezet majd át rajta, úgy fogják hívni: a szentek útja. Tisztátalan nem léphet rá, sem a balgák nem bolyongnak rajta. Nem lesz ott oroszlán, más ragadozó sem jár arra; a megváltottak vándorolnak rajta."

Jel 20,2-3:

„Megragadta a sárkányt, az őskígyót, vagyis az ördögöt, a sátánt, és ezer évre láncra verte. Letaszította a mélységbe, bezárta, és lepecsételte, hogy ne vezesse félre többé a népeket, míg le nem jár az ezer esztendő. Akkor rövid időre szabadon engedik."

K. J.

– FOLYTATJUK. –

Mikor kell sokáig imádkozni?

Felismertem, hogy a gyógyító szolgálaton nem imádkozunk elég kitartóan krónikus betegségekben szenvedő betegekért. Ha valóban van egyfajta életadó erőközlés, Isten életének kisugárzása, időre van szüksége, hogy behatoljon és legyőzze a betegséget és pusztulást, mely máris folyamatban van, hogy megölje a test egészséges szöveteit.

Ha sokáig imádkozunk, hamar kifogyunk a szavakból. Ilyenkor puszta jelenlétünk az illető személy érintésével – talán nyelveken imádkozva – nagyobb segítségnek tűnik: önmagában hathatós ima.

Mikor először kezdtem gyógyulásért imádkozni és arra koncentráltam, hogy mit is mondjak abban az imában, az ima elmondása nem tartott sokáig – néhány perc, nem több -, tehát nem volt szükség az ilyen ima meghosszabbítására. Ha az ember imát mond, az olyan mintha Istent hívná segítségül valamilyen dolognak a megtételére. A mi szerepünk a kérés. Bármely bekövetkező gyógyulásért Istené a felelősség. Különösen az imát kérő távhívások esetén, mikor a betegért telefonon keresztül imádkozunk, akkor jutunk annak tudatára, hogy valóban semmire sem vagyunk képesek: Istenen múlik, hogy történik-e valami a vonal túlsó végén.

De az érintés által történő gyógyítás esetében, úgy látszik, a gyógyító személynek közvetlenebb a szerepe. Az ember gyakran valamiféle meleget érez a kezében, vagy azéban, akiért imádkozik.

Máskor finom áramerőt érzünk, ami átjárja testünket. Régóta tudunk ilyen jelenségről és előző könyvemben, a „Gyógyítás"-ban futólag említettem is. Azonban, amit most kezdek megérteni az az, hogy ezeknek a jelenségeknek némelyike talán megtanít jobban imádkozni. Nem mintha valaha is sokat tudhatnánk Isten hatalmának misztériumáról. Mégis, mikor mi úgy, amint Jézus, valami olyasmit tapasztalunk, hogy erő megy ki belőlünk, talán tanulhatunk belőle valamit.

Én úgy értem (és ez csak feltevés), hogy a keresztény ember osztozik magának Istennek az életében – ez a keresztény hit egy tétele. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek bennünk él. Valahogyan (és itt van az én feltevésem) Isten bennünk való élete kiáradhat, közvetíthető, átáradhat egyik személyről a másikra, a másik személy érintésével. Mindenkiben vannak olyan területek, amelyben szellemi, lelki vagy testi vonatkozásban a gyengeség, a betegség és a halál uralkodik. Ha azonban egy másik keresztény vagy közösség összegyűlik körülötte imára, Jézus élete, szeretete és gyógyító ereje közvetíthető a betegre.

Ha súlyos betegségben szenvedek, például nagyméretű rákdaganat, **időt vehet igénybe**, míg Jézus sugárzó ereje azt a rákot fel tudja oszlatni.

Ez olyan, mint Isten sugárkezelése. Amint tudjuk, egy rákbeteg egyszeri kobaltsugár-kezelése valószínűleg nem képes valamennyi ráksejt elpusztítására. Ne lepődjünk meg azon se, ha egyetlen imaösszejövetel esetleg nem gyógyítja meg a krónikus betegséget. Keresztények részéről annyi szomorú eredményt láttam olyanoknál, akiket egyetlen ima után arra szólítottak fel, hogy gyógyulásukat befejezett tényként fogadják el. Néha ezeknek a betegeknek „követelniük kellene gyógyulásukat", ha Isten feltárja nekik, hogy velük ez meg fog történni. Azonban, ha protestáns lelkészek elvi kérdésként így járnak el mindenkivel, akiért imádkoznak, azt hiszem sokat ártanak, sőt egyeseket megakadályoznak abban, hogy elnyerjék teljes gyógyulásukat. Ha beismernék, hogy még mindig betegek, megkérhetnék barátaikat, hogy töltsenek több időt az értük való imádsággal. Ami az imádsággal töltött időt illeti, ezt úgy értem: (a.) hónapokig tartó, illetve évekre szóló megszakított ima, vagy (b.) egy időben akár nyolc óra hosszat tartó összpontosított ima. Ezt nevezem „áztató imának" – ezt a kifejezést először barátomtól, Tommy Tyson lelkésztől hallottam.

ÁZTATÓ IMA

Az „áztató ima" az idő fogalmát juttatja eszünkbe, hogy valami lassan beszivárog valami száraz anyag belsejébe, aminek felfrissítésre van szüksége. Így van a kézrátétellel, amikor úgy érezzük, hogy Isten arra kér, engedjünk időt a betegségre ható sugárzó erejének és szeretetének. Ez nagyon gyengéd ima.

Ezt az időtényezőt néhány évvel ezelőtt fedeztem fel először, amikor ízületi gyulladásban szenvedő betegek mellett imádkoztam. Tegyük fel, hogy olyan valakiért imádkozunk, akinek a keze nyomorék. Úgy találom, hogy ilyenek alkalomadtán meggyógyulnak, hirtelen drámai módom – rendszerint nagy imaösszejöveteleknél. De többnyire, mikor egyénileg imádkoztam ilyenekért, kis javulás állt be: az ujjak kissé kiegyenesedtek, a csukló és az ujjak hajlékonyabbá váltak, gyakran csökkent vagy eltűnt a fájdalom. Röviden: észrevehető változás következett be, de távolról sem volt teljes a gyógyulás.

Tehát föltehetjük a kérdést, mi a további teendő? Annyi bizonyos, hogy megköszönhetjük Istennek a fájdalom csökkenését, de mégsem mondhatjuk, hogy a beteg meggyógyult. Miért ilyen vegyes az eredmény?

Meglehetősen világos volt a jelzés, hogy több időre van szükség, ami az imát illeti. Emlékszem Jézus tanítására, figyelmeztetésére, miszerint az imánál időre és kitartásra van szükségünk.

Nagyon fontos megfigyelni, hogy a híres szentírási rész: *„Kérjetek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek"* (Lk 11,9) közvetlenül egy másik kérésről és zörgetésről szóló rész után következik, ahol egy ember erőszakosan zörget barátja ajtaján az éj közepén és azt a magától értetődő választ kapja: „Ne zaklass!", de az ember továbbra is kiabál és zörget az ajtón, míg barátja föl nem kel. És Jézus megjegyzi, ha a barátság nem volt elegendő, hogy kiugrassza az ágyból, az ember „kitartása" elég lesz, hogy felkelésre késztesse és odaadja barátjának, ami kell (Lk 9,8). Sok szentbeszéd hangzott már el a „kérjetek és kaptok" szentírási idézetről, de az arra indítja az embereket, hogy azonnali választ kapjanak. („Mondj egy imát és az elég, ha annál többet imádkozol, az a hit hiányát mutatja.") Pedig Jézus világosan arra biztat bennünket, hogy olyan kitartóak legyünk, mint az az ember, aki éjszaka közepén zörget barátja ajtaján.

Azután ott van az özvegy története, aki folyton nyomon követi az igazságtalan bírót, hogy kedvező ítéletet hozzon. A bíró végül beadja a derekát a béke kedvéért. A tanítás, melyet ezzel adni akart, valóban meghökkentő: *„Vajon Isten nem szolgáltat igazságot választottainak, akik éjjel-nappal hozzá kiáltanak? Talán sokáig fogja tűrni? Mondom nektek: Hamarosan igazságot szolgáltat nekik. De amikor eljön az Emberfia, gondoljátok, talál hitet a földön?"* (Lk 18,7-8) Még az Úr is beszél arról, hogy Isten is **késlekedik** az ima meghallgatásával és biztat, hogy éjjel és nappal kiáltsunk Hozzá. És amit ehhez hozzáfűz; mutatja szomorúságát, úgy látja eszerint, hogy az időtényező, a késlekedés, alkalom arra, hogy gyengüljön a hitünk Isten erejében.

Ezekben a példabeszédekben Jézus is a kitartó imára buzdít. Néha egyetlen ima vagy alkalom nem elég. A hagyományos katolicizmusban nevelt emberek ennek tudatában vannak – talán túlságosan is hiányzik a hitük abban, hogy valóban történni fog valami. Másrészről olyan emberek, akik a pünkösdistáktól tanultak az imáról, az imára azonnali választ követelnek és mást kezdenek okolni a hit hiánya miatt, ha a beteg gyógyulása nem azonnali és teljes. Ha a beteg ily módon gyógyul meg, két csodáról van szó: az egyik a teljes gyógyulás, a másik, hogy a gyógyulás azonnali és pillanatok alatt következik be.

Hogy visszatérjünk az ízületi beteghez, helyesnek látszik több időt tölteni imában, hogy lássuk, történik-e több is. Elég gyakran úgy találtam, ha némi gyógyulás már elkezdődött, akkor a további ima rendszerint további gyógyuláshoz vezetett. Mint egyszerű példa álljon itt: ha a gyógyulás 10%-a következett be az első ima által, akkor még 40 percnyi ima után, mintegy 50%-os javulás állhat be.

Nekem ez teljesen új felfedezés volt, amiről eddig még semmit sem olvastam. Ahogy általában előfordul az új felfedezéseknél, ez új problémát vetett fel: egyszerűen nem tudtunk egyszerre annyi időt áldozni az embereknek – különösen nagy imaösszejöveteleken. Minél többet tanultam az időtényezővel kapcsolatban, annál kényelmetlenebbül éreztem magam, amikor láttam az embereket felsorakozni az imához késő este 10 órakor az összejövetel után. Látva némelyek betegségének komolyságát, úgy éreztem, mintha becsapnánk őket azáltal, hogy nem adom meg nekik azt az időt, amire valóban szükségük volt. Kezdtem felismerni, hogy lesznek, akik nem gyógyulnak meg még ma este, de valószínűleg meggyógyíthatók lennének, ha valakinek lenne hozzá ideje, hogy áztató imában részesítse őket. Sőt, az én imám talán vonakodóvá tenné őket és aztán más valakit keresnének, aki hosszan imádkozna felettük, miután én már imádkoztam. Azt érezhetnék, hogy részükről a hit hiányát jelenti, ha imát imára halmoznak. Hogy jobban segítsem őket, most azt mondom az embereknek: ne tétovázzanak mást keresni hosszabb imára, ha úgy érzik, hogy állapotuk javult, de nem teljesen gyógyultak meg. Talán az én imám elkezdi gyógyulásukat és valaki másnak az imája fejezi be.

Így azóta arra tanítom az embereket, hogy imádkozzák az áztató imát. A szülők imádkozzanak gyermekeikért, a férjek feleségeikért, imádkozzanak egymásért mindazoknál a hosszantartó, mélyreható betegségeknél, melyek nem reagáltak rövidebb imákra. Olyan betegségeknél, mint például a szellemi visszamaradottság, mely ritkán gyógyul pillanatok alatt, most már tapasztalunk gyógyulást alkalomadtán, a szülők hónapokon vagy éveken át tartó áztató imája következtében.

HOGYAN IMÁDKOZZUK AZ ÁZTATÓ IMÁT?

Miután ez a fajta ima időigényes, nagyon egyszerű módját fejlesztettük ki. Először jön egy ima, amelyben kérjük Istent a szokásos módon, hogy gyógyítsa meg a beteget. Aztán, mivel nincs sok értelme az ismétlésnek, egyszerűen rajta tartjuk a kezünket továbbra is a betegen, oly módon, hogy kényelemben érezze magát mindenki.

Az áztató imát úgy végezhetjük többé-kevésbé, mint egy imaösszejövetelt. A gyógyulásért való kezdő

ima után folytathatjuk énekkel és csenddel; imádkozhatunk magyarul vagy imádkozhatunk nyelveken csendben. Ahogy én látom, egy fajta élet vagy erő áramlik finoman, lassan a betegségtől megtámadott részre egész idő alatt, míg imádkozunk.

Ha egy team imádkozik, akkor könnyű helyet cserélni, ha valaki elfárad. Nincs ok arra, hogy ne imádkozhatnánk egy óráig és azután 10 perces kávészünetet tartunk, mielőtt visszatérnénk folytatni az imát. Ez a folytatólagos ima addig tarthat, míg jónak látjuk. Néha, amikor például hat ember van, akikért imádkoznunk kellene, egy-egynél körülbelül 10-10 percig tartózkodhatunk. Más alkalommal, amikor csak egy személlyel van találkozásunk, akkor 10 perctől akár órákig is imádkozhatunk, attól függően, hogy a Lélek hogyan vezet és hogy mennyire van erejük, kitartásuk a résztvevőknek.

Azt látom, úgy kell valamiképpen gondolni erre az áztató imára, mint besugárzásra vagy röntgen kezelésre. Minél tovább tartjuk a beteg testrészt Isten gyógyító erejének sugárzása alatt, annál több beteg sejt rombolódik. Némely esetben látni lehet egy daganatot, ahogy fokozatosan eltűnik ima közben. A probléma a kobaldsugárzásnál (amikor a rákbetegséget kezelik) abból adódik, hogy az egészséges sejtek is pusztulnak, tehát a kezelési folyamatnak rövidnek kell lennie, hogy a test egészséges szövetei ne sérüljenek túlságosan. Az imában azonban az a csodálatos, hogy egyáltalán nincsenek ártalmas mellékhatásai. Olyan hosszan imádkozhat az ember, ameddig akar. Az egyetlen határ saját erőnk, miután erősen igénybe veszi az ima energiáinkat. Tehát bizonyos határokat fel kell állítani és pihenni.

Ez azt jelenti, hogy az áztató ima olyasmi lehet, amit rendszeres időközökben végezhetünk: szülők napi 5 percig imádkozhatnak szellemileg visszamaradott gyermekükért, vagy megpróbálhatunk imádkozni heti 15 percig egy ízületi betegségben szenvedő barátunkkal. Határozhatunk úgy is, hogy hosszú időt veszünk igénybe egyhuzamban. Egy csoport dönthet úgy, hogy egy egész délutánt, vagy egy egész napot tölt imában egy barátjukért, aki sokízületi gyulladásban szenved.

Ha hosszabb időt szándékozunk tölteni egy személlyel, rendszerint valami jelzést kapunk - a tudás adományán, vagy más jelen keresztül –, hogy mennyi időt töltsünk el. Ha túl sokáig imádkozunk egy személlyel, és nem sok történik, természetesen arra lesz hajlamos az illető, hogy hibásnak érezze magát, mintha nem tett volna eleget a várakozásnak. Így rendszerint hosszabb ideig imádkozom, mikor valami valóban **kezd történni** egy gyógyulásért való rövid ima után; ez a javulás jelzi, hogy több időt kell igénybe venni a gyógyulás befejezéséhez.

Néha, ami megkezdődött egy rövid ima alatt (például egy daganat kezd kisebbedni), lehet hogy több órán át folytatódik, miután már az imát befejeztük és az illető hazament. Máskor úgy látszik, a javulás csak addig tart, amíg imádkozunk. Nem értem mindezt, én csak azt közlöm, amit tapasztaltam. Az ember nem szabhat határt annak a módnak, ahogyan Isten dolgozik, de nyitott marad a Szentlélek felé, és ezt elvárjuk minden egyes embertől is, akivel imádkozunk.

Például 1975 júniusában az Oregon Camp Farthest Out-nál (egy lelkigyakorlaton) elkezdtünk imádkozni csoportban Bunni Determanért, egy kedves tinédzserért, aki nyaktámaszban, gerincegyenesítőben volt, súlyos S-alakú hátgerincferdülés (scoliosis) miatt. Bunni anyja ápolónő, tagja volt a csoportnak, meg tudta állapítani 10 perces imádkozás után, hogy változás történt. Ezután még további két óráig imádkoztunk, ennek az időnek a végére a hátgerinc felső íve kiegyenesedett. A következő két napon a csoport, beleértve Bunni tinédzser barátait, tovább imádkoztak még naponta egy órát – a lelkigyakorlat végére úgy látszott, Bunni háta 80%-ban megjavult. Édesanyja és barátai imájával kikerült a gerincegyenesítőből és most már úton van (körülbelül 90%-ban), hogy egyenes háta legyen. (A scoliosis olyan betegség, amely normális körülmények között rosszabbodik és nem javul, az orvos munkája arra szorítkozik, hogy megakadályozza a további rosszabbodást, nehogy testének súlya túlságosan megterhelje a ferde gerincet.)

Valaki mindig van, aki megkérdezi, miért kell annyi időt tölteni az emberekkel való imádkozással. Kimutatják, hogy Jézus rendszerint egy szóval, vagy rövid mondattal gyógyított. Azt felelhetnénk erre, hogy Jézusnak is kétszer kellett imádkoznia egy vak emberrel (Mk 8,22-26), és hogy bátorított bennünket, tartsunk ki a kérésben éjjel és nappal. Rájöttem a magam részéről, hogy időt kell adni az imának, ha alkalom nyílik rá. Ez lényeges dolog, és hat! Ha valaki másnak erősebb gyógyítási képessége van és meg tud gyógyítani súlyos krónikus betegséget egyetlen szóval, ezt elfogadom. Lehetséges, hogy a gyógyítások fokozatosan hatnak némelyikünkön keresztül, mert Jézus élete kell, hogy erősebbé váljon bennünk. Lehet, hogy egyszer majd a gyógyulás talán gyorsabban fog történni. Bátorítani szeretném tehát azokat közületek, akik még kezdők vagytok és bátorításra van szükségetek: töltsetek több időt gyógyító imában!

Én csak annyit tudok, hogy nem túl sok súlyos betegség gyógyul meg azonnal – még azoknak a szolgálata által sem, akiknek megalapozott gyógyító karizmájuk van. (Én itt a súlyos betegségek azonnali gyógyulásának százalékára gondolok, összehasonlítva a személyek számával, akikért imádkozunk.) Bár sok kisebb beteg-

séget látok gyorsan gyógyulni ima által, a hosszúlejáratú szervi problémák, úgy mint törött csont, kitapintható daganat, több időt igényel. Összehasonlítva a kórházban töltött hetekkel és hónapokkal, hogy ott gyógyíttassuk magunkat, a nyolc órai ima valóban nagyon rövidnek tűnik. És ha valaki eltöltött 20 évet a fájdalmas, krónikus reumatikus ízületi gyulladásban, érezni fogja, hogy 6 hónapon át tartó heti egyszeri áztató imádság valóban rövid idő.

És mindez fájdalom nélkül, az orvosnak nyújtott honorárium, a kórházi gondozásra költött pénz nélkül történik. Én csak megköszönöm Istennek, mikor gyógyultnak látom barátomat, nem számít, mennyi időt és energiát használtunk fel a fölötte elmondott imában.

Francis MacNutt

(Részlet a Marana Tha sorozatban most megjelent könyvből: Francis MacNutt: Erő a gyógyításhoz)

Csodatévő szobrocska

TANÚSÁGTÉTEL

„Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten."
(*Ady Endre*: Az Úr érkezése)

Sok-sok éve történt. Az újesztendő napjának késő délutánján Nagymamám és Nagypapám sírjánál álltam.

Az ürömi temető meghitt, téli csöndjében, a hósipkás fák halk neszeinek zenéjére táncra perdültek a kis mécsesek lángocskái, s én könnyes szemmel idéztem fel magamban Nagymamám utolsó napjainak egyikét, amikor még láthattam fénylő csillagszemét, majd azt is, ahogyan ez a gyönyörű ragyogás kialszik.

Amikor még teljesen magánál volt, ült a fotelban, rám nézett, úgy kérte: „Vedd le a szekrény tetejéről »a« Máriát!"

Nagypapa régi, kedves órája mellett állt a kis fehér szobrocska. Noha számottevő értéke nem lehetett, Mamika mégis nagy becsben tartotta. Még az édesanyja, „A Mama" hagyta rá. Átélt két világháborút és két forradalmat. Megjárta az óvóhelyeket és megélt számtalan költözködést. Hozzáértő, finom kéz formázhatta. Mária alakja kecses, gyöngéd anyai öleléssel tartja a karjaiban a kis Jézust. Van valami bája, valami megfoghatatlan varázsa, ami magához vonz.

Óvatosan emeltem le a magasból, odaállítottam Mamika elé az asztalra. Kezébe fogta, szemével simogatta, majd ajkához emelte és megcsókolta. Tőle is elbúcsúzott, mint ahogy mindnyájunktól azokban a napokban. Nagy útra készült, karácsonyra már Nagypapa mellett szeretett volna lenni. Rám nézett, felém nyújtotta a kis szobrocskát: - Legyen a tiéd! Vigyázz rá, áldást hoz!

Álltam a sírnál, hullottak a könnyeim, s arra gondoltam, milyen igaza volt. December 22-én temettük, s ő karácsonykor Nagypapánál lehetett odafenn.

Amikor hazamentem, gyertyát gyújtottam és imádkoztam. Egyedül maradtam. Abban az időben még csak két imádságot ismertem, a Miatyánkot és az Üdvözlégyet. Sokat, nagyon sokat mondtam őket. Életem legmélyebb, legválságosabb időszakát éltem. Szörnyű helyzetbe kerültem. Vállalkozóként csődbe jutottam, ki sem látszottam az adósságból. Akikben bíztam, mind elhagytak, csak a családomra támaszkodhattam. Ezt megelőzően a Silva-féle agykontrollon keresztül az okkultizmus csapdájába estem. Médium lettem. A New Age és az azt működtető szabadkőműves liberalizmus poklába kerültem. Hipnotizőrök és boszorkányok prédájává váltam. Kis híján az életemmel fizettem érte.

Ám akkor, amikor a legnagyobb bajban voltam, csoda történt. Ültem a fotelban és néztem Máriát a kis Jézussal. Meleg csönd vett körül, kitisztultak a gondolataim és élesen körvonalazódtak előttem a tennivalóim. Programot kaptam, csak dolgoznom kellett, hogy megvalósítsam. Mozgósítottam a családomat. Édesanyám segített mindenben. Kis idő múlva már jött a pénz is. Lépésről lépésre haladtam. Felszámoltam a csődöt, törlesztettem az adósságaimat és a testi-lelki gyógyulás útjára léptem. Rendszeresen jártam a vasárnapi szent-

misékre. Deres fejjel beültem az „iskolapadba", hittant tanultam.

A Pesti Ferencesek templomában karizmatikus közösségbe kerültem. Sokan imádkoztak és engeszteltek értem.

A betegek szentségében és szabadító imádságban részesültem. Saját testemen, fizikai valóságban tapasztaltam meg a szellemvilág létezését.

Életgyónást végeztem, két szín alatt áldoztam és bérmálkoztam.

Biztos voltam benne, hogy Mária és a kis Jézus segített. Mamika megmondta...

DICSŐSÉG AZ ÚRNAK!

Sokáig, nagyon sokáig képtelen voltam írni megtérésemről. Tudtam, hogy vallomással tartozom az Úrnak, mégis úgy futottam Előle, mint Jónás a ninivei küldetés elől.

A Lélek a gyóntatószékbe vezetett. Az a pap oldozott fel, akihez annak idején Mamika nagybetegen még Óbudáról is bejárt a belvárosba: Mikolai Bálint atya, a szerviták Szent Anna templomának igazgatója.

Bálint atya egy éve emberfeletti küzdelmet folytatott a gyilkos kórral, a leukémia ritka fajtája támadta meg szervezetét. Ez a tanúságtétel még azelőtt született meg nyers változatban, hogy végleg lehunyta volna a szemét. Mint Ő annyiszor a szentbeszédek végén, most én is verssel, Arany János halhatatlan soraival búcsúzom Tőle és megköszönöm Neki a sok-sok bíztatást:

„Midőn a roncsolt anyagon
Diadalmas lelked megállt:
S megnézve bátran a halált,
Hittel, reménnyel gazdagon
Indult nem földi utakon,
Egy volt közös, szent vigaszunk:
A lélek él: találkozunk!"

Sok-sok víz folyt le a Dunán megtérésem óta. Az Úr gyógyító szeretete teljesen átölelt. Visszavezetett gyermekkori ortopéd kezelőorvosom kollégájához. Kiderült, hogy több mint húsz éven keresztül pont az ellenkezőjét csinálták velem az orvosok, mint amit kellett volna. A bal oldalamat emelték meg a jobb helyett. Az amúgy is ferde gerinc így még el is csavarodott. Ezzel együtt a bordáim is eltekeredtek és nyomták a tüdőmet, ami miatt hamar elfáradtam. A jobb csípőízületem az óriási túlterhelés miatt kopni kezdett. A folyamat előrehaladtával jelentkeztek a fájdalmak is. Az egyenlőtlen terhelés miatt a bal lábszáram és lábam izmai sorvadásnak indultak.

Bő két esztendei kezeléssel sikerült ellen oldali ékeléssel visszatekerni a gerincemet – ropogtak a csontok! – és a bal oldalt ismét megerősíteni. Az ízületeimre ásványi anyagokat, vitaminokat és táplálékkiegészítő anyagokat kaptam. Elmúltak a fájdalmaim.

Elmondhatom, hogy hét év után először ezen a nyáron ültem fel a biciklire. Elsőre majd 3 kilométert tekertem. S most, amikor ezeket a sorokat írom, már a 10 kilométer sem esik nehezemre. Teli tüdőből szívhatom magamba a friss levegőt, nem kell kényszerpihenőket tartanom. Nincs szükségem ortopéd cipőkre sem és betétek sem kellenek, csupán egy 1 cm-es emelés van a jobb sarkam alatt.

Ráadásként még egy nagy ajándékot kaptam, amit nem is remélhettem. Soha nem láttam élesen. Öröklött tompalátó vagyok a jobb szememre. Rengeteget kínlódtam a szememmel. Komputeres vizsgálat derítette ki, hogy fénytörési problémám is van e mellett. Cilinderes lencsét kaptam és azóta tökéletesen, tisztán és élesen látok! Nem gyötörnek többet a fejfájások!

Testi-lelki gyógyulásom forrása a betegek kenete volt, melyhez hét alkalommal járultam és a szentséghez kapcsolódóan pápai áldásban részesültem.

A világ minden kincséért sem cserélném el az Úr kezébe helyezett életemet az előző, világias gondolkodású, teljesítmény központú, a rideg valóság szabályai szerint működő, anyagi szemléletű, testi-lelki rabszolgaságba és nyomorba döntött sorsomért!

Örök hálával tartozom ezért a hihetetlen szeretetért és kegyelemért az Úr Jézusnak és mindazoknak, akik imádkoztak, engeszteltek értem, jó szóval oktattak és játszani is engedtek közben.

Sohasem járhattam volna végig ezt az utat Édesanyám minden megpróbáltatást elviselő, áldozatos, feltétlen szeretete és az egész Családom – élők és holtak – együttes támogatása nélkül.

Erőt öntöttek belém azok a levelek, melyek egykori tanáraim féltő, óvó szeretetével íródtak. A nehéz helyzetekben is mindvégig kitartó barátaim pedig feledtettek velem minden fájdalmat, lemondást, nélkülözést és gyötrelmet. Mindnyájuknak Isten bőséges áldását kérve, nagyon-nagyon szépen köszönöm!

Ó, hát majd elfeledtem: azt az ominózus agykontrollt – tömeghipnózis tudományos álarcban – 1991. áprilisában végeztem el, s az Úr kegyelméből augusztusban ott lehettem azon az ifjúsági találkozón, ahol a Szentatya megáldott bennünket. Úgy hiszem, megmentette az életemet. Nem hiába: „A" Bethesdában (Kegyelem Háza) születtem!

Az évek múltával mindössze egyetlen dolog maradt változatlan. Mária és a kis Jézus szobrocskája ma is Nagypapa régi, kedves órája mellett áll...

KÖSZÖNÖM AZ ÚRNAK!

Thész Zsuzsa

Meglátjátok Isten dicsőségét!

Szeretnék elmondani néhány teljesítendő feltételt, ami ahhoz kell, mit kell tennünk, hogy megújuljunk kereszténységünkben; ahhoz, hogy megújuljon keresztény életerőnk; ahhoz, hogy találkozzunk hitünk élő Istenével. Egyszerűen **új teremtménnyé** kell lennünk, új teremtéssé.

Szülessünk újjá – erre biztatott az Úr a közte és Nikodémus között lefolyt beszélgetésben. Egészen mélyen kell megújulnunk, újjászületnünk, hogy az Úr ezt a kifejezést használhassa ránk: új teremtmény. Újjászületni – mint a gyermek anyja méhében.

Ez az első feltétel ahhoz, hogy megváltozzon keresztény identitásunk. Negatív ez a feltétel, ugyanis el kell tűnnünk, hogy újjászülessünk. Lépjünk be a halál misztériumának kapuján, ami nem más, mint a keresztség misztériuma. Merüljünk bele Jézus Krisztus halálába, s ezen keresztül föltámadásába. Szülessünk újjá szellemi téren, aszerint, amit a keresztség jelöl szentségi vonalon. Haljunk meg magunknak - ez az egyetlen reményünk a kereszténység megújulására.

Egyszerűen üresítsük ki magunkat magunktól. **Legyen vákuum bennünk.** Ha egy üveg tele van, nem lehet megtölteni. Ha nem vagyunk üresek, az Úr kegyelme nem léphet be az életünkbe, nem munkálkodhat benne. El kell veszíteni magunkat, hogy átadjuk a helyet egy másik valakinek. „Senki sem tudja" – mondta egy szent –, „mit tesz Isten, amikor átadjuk magunkat Neki."

Nem kell mást tennünk, mint hagyni az Urat, hogy mindezt elvégezze. A mi dolgunk az eltűnés, a meghalás. Ha komolyan akarjuk venni Szent Pál szavait – *„nem én élek már, hanem Jézus él bennem"* –, el kell tűnnünk, hogy az egész helyet Jézusnak adjuk át.

„Nem én élek már, hanem Krisztus van bennem."

Ha logikusan végiggondoljuk hitünket, be kell vallanunk, hogy csak egyetlen keresztény van: **Jézus Krisztus maga**. Ha keresztények vagyunk, hagynunk kell, hogy Krisztus élje életét rajtam és rajtad keresztül – ez a kereszténység. Más éli ezt az életet, saját magunk „birtokolatlansága" ez (ne haragudjatok ezért a szóért, nem a „klasszikus" angolt beszélem). E kiüresedés az előfeltétele annak, hogy az Úr töltsön el; s ha ezt elfogadjuk, az Úr élete életté válhat bennünk. Az ilyen magatartást nevezhetjük alázatnak, alapvető alázatnak.

Mielőtt elindultam volna ide, ismét olvasgattam az általam nagyon kedvelt költőt, Eliot-ot, s erre a sorra akadtam: „Az egyetlen bölcsesség, aminek elnyerésében reménykedhetünk, az alázat bölcsessége. Az alázat végtelen." – Igen. Csak az ürességben jut hely bennünk Jézus Krisztusnak. Higgyük, hogy a többit Ő csinálja. És nemcsak a saját szellemi életünk számára, de a pasztoráció számára is, a családi élet számára is, és minden életvitel számára, amiben ki-ki van. Fogadjuk valóban el ezt a követelményt, amit igazából nem ismerünk. Nem tudom, hogyan dolgozik bennem Krisztus. Nem tudom, hogyan kell a világot megtéríteni, de azt tudom, hogy Ő tudja. Higgyünk hatalmában, csak ismerjük el, hogy nekünk nincs hatalmunk. Amíg azt gondolod, hogy a feladat felét már elvégezted, s később majd jön az Úr, hogy egy kicsit hozzáadjon, rossz úton jársz. Mindig így gondolkozunk: én megtettem a tőlem telhetőt, aztán majd az Úr segít. Ki kell jelentenünk: „Uram, én teljességgel képtelen vagyok bármire is." Nincs helye emberi büszkeségnek Isten jelenlétében. Pál is így gondolta: nincs helye az emberi büszkeségnek, amikor Isten van jelen.

Állandó a kísértésünk a kompromisszumra. Meg kell nyilvánosan gyónnom, hogy racionalista vagyok, hogy mindenben én akarok intézkedni. Csak sétálgatok a tengerparton, s ha hitem összes bátorságát összeszedem, akkor is csak egyik lábam van a vízben, a másik a parton. Pedig két lábbal kéne a vízben gázolnunk, a hit szellemében ez az egyetlen, amit tehetünk. Nagyon kényelmes dolog másként cselekedni, pedig az Úr feltétele ez. Adjunk tehát esélyt az Úrnak, tűnjünk el.

„Nem én élek, hanem Krisztus él bennem."

Elfogadod? Ez az Úr kihívása.

Ha keresztény akarsz lenni, legyen benned Krisztus keresztény. Ő tesz rajtad keresztül kereszténnyé másokat, evangelizál, beszél és cselekszik: ez a kihívás. Így fogad el új teremtménynek.

Ha új teremtmények vagyunk, a többi feltétel már könnyű, mert csak az előző logikus következménye. Ilyen pozitív feltétel: legyen **új szemünk a látásra, új fülünk a hallásra, új szívünk a szeretetre**.

Ha új teremtmények kívánunk lenni, szükségünk van először is: **új szemre, hogy lássunk**. A hit nem más, mint új látás. Ennyi az egész: az Úr szemével látni a dolgokat. Egy csomó következménye van ennek, ha mindent új módon látsz: szenvedést, ellentmondásokat, életet, halált; Jézus szemével. Egészen megváltoztatja látásmódunkat. Szükségünk van új szemre a látáshoz, ha egyszer új teremtmények vagyunk. Szükségünk van az újféle értékelésre, ítélkezésre - Isten szemével nézhetünk mindent.

A hit átitatja a sötétséget, s olyan dolgokat láttat, amit emberi szemmel nem vehetünk észre. A hit sötétség, éjszaka, tudom, ugyanakkor fényt és csillagokat láthatsz általa. Tegyük föl, hogy nincs éjszaka: sose ismernénk meg a csillagokat. A csillagok csak az éjszaka sötétjében láthatóak. A hit misztérium, s mindig is megmarad annak; a hit Isten transzcendenciájának megtapasztalása. Azonban ebben a sötétben láthatóak a csillagok. A hit új szemével és mércéjével újabb és újabb csillagokat fedezhetsz fel. Nem más ez, mint az Úr szavainak ismételgetése:

„Ha hisztek, meglátjátok Isten dicsőségét."

Ha hisztek, látni fogtok.

Tudom, hogy paradoxon: a hit nem látás, hanem valamiképpen sötétség; ugyanakkor megtapasztalhatjuk az Úr szavainak igazságát:

„Boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek."

És:

„Ha engem követtek, olyan békét és örömöt tapasztaltok meg, amit senki nem vehet el tőletek."

Megtapasztalhatjuk az Úr jelenlétének gyümölcseit: örömöt és békét, amit senki nem vehet el, másfelől azonban sötétségben járunk. Mert a hit az Úr titkára való nyitottság. Ha hiszel, látni fogod Isten dicsőségét, mint az élő Fiú dicsőségét, s a Lélek dicsőségét. Látni és megtapasztalni. Sötétség és világosság egyszerre. Nagyon fontosnak gondolom: az Úr segíthet bennünket, hogy lássunk.

A második feltétel, hogy **új fülünk legyen a hallásra**, az odafigyelésre. Zajos világban élünk, így nagyon nehéz lelkünknek odafigyelni az Úr hangjára. Ő ugyanis mindig szól hozzánk! Mi azonban nem vagyunk nyitottak arra, hogy meghalljuk. (Otthonotok tele van zenével, beszéddel.) Ha nem kapcsolod be a rádiót vagy a televíziót, nem hallasz semmit. Ez azonban nem jelenti, hogy Ő nincs ott. Csak te nem vagy nyitott Felé. Az Úr mindig szól, kis részletekre is reagál. Minden körülményben beszél, mindig. Figyelni kell, mit mond nekem az Úr ezen vagy azon a dolgon keresztül.

A repülőgépen nem a titkárom mellé ültettek. Azt hiszem, ezt az alkalmat is felhasználta az Úr, hogy szóljon. Mellém ült valaki és bemutatkozott: „Garaudy vagyok." Nem tudom, jelent-e ez a név számotokra valamit. Valamikor Garaudy volt a francia kommunista párt intellektuális vezére. Brüsszeltől Genfig kellemesen elbeszélgettünk – Jézus Krisztusról.

Az Úr intézi néha így a dolgokat; nem véletlen volt tehát. Mindig figyelnünk kell, mit akar mondani. Mit is mondott a jelenések könyvében:

„Íme, az ajtóban állok és kopogtatok. Ha valaki meghallja hangomat és kinyitja az ajtót, eljövök hozzá, s vele étkezem, ő meg velem."

„...Ha valaki meghallja hangomat..." Mindig lassan beszél, bensőségesen, várakozásteljesen: „...ha akarod". Nem kényszerít minket, csak „ha akarunk", figyelünk sugallataira; mindig jelen van számunkra. A baj az, hogy nehézségeink vannak a nyitottsággal, lelkünk megnyitásával. Ha hallani akarsz, csendben kell lenned, amikor imádkozol, mert az imádság nem más, mint figyelés.

Ne akard informálni az Urat. Sokszor azt gondoljuk, erre van szükség, mintha sikeres vizsgát akarnánk tenni. Ő mindenről tud, ismeri problémáinkat. Imádkozz tehát, ne informáld az Urat, hanem figyelj rá. Légy kész befogadni a kegyelmet, amit adni akar. Nekünk is kell szólni hozzá, de elsősorban figyeljünk.

Jegyezzük meg a Királyok könyvének szavait, hogyan találkozott az Úrral Illés a Hóreben. A próféta fölállt a hegy tetejére Isten elé, s Isten elvonult előtte:

„Nagy és erős szél szaggatta a hegyeket és tördelte a sziklákat az Úr előtt, de az Úr nem volt ott a szélben. A szél után földrengés következett, de az Úr nem volt ott a földrengésben. A földrengés után tűz támadt, de az Úr nem volt ott a tűzben. A tűz után halk susogás hallatszott. Amikor Illés ezt meghallotta, palástjával eltakarta az arcát. Kiment és megállt a barlang bejáratánál."

Az Úr nincs a földrengésben, sem a tűzben, sem a szélviharban, hanem csak a halk szellő susogásában. Legyen rá nyitva a fülünk.

Végül: az új teremtménynek nemcsak új szeme van a látásra és új füle a van hallásra, hanem **új szíve is van**

a szeretetre. Ezt az Úr kifejezetten ígérte, amikor azt mondta:

„Elküldöm hozzátok Lelkemet, s Ő kicseréli szíveteket, kőszíveteket elveszi."

Másfajta szívet kapunk tehát: az élő szeretet szívét. Nagyon fontos ez az operáció. Tudjuk, mit jelent manapság a szívátültetés. Valami ilyesféle operáción megyünk keresztül lelki területen. Fontos, hogy megtörténjen, fontos, hogy belépjünk ebbe a szeretetbe. **Isten szívét kapjuk meg: ez a keresztény lét jelentése.**

A szeretet egyúttal a látás feltétele és a hallás feltétele is. Aki szeret, az meglát olyan dolgokat, amiket más nem láthat. Egy anya többet lát gyermekében, mint mások, mert másokban nincs meg ez a szeretet. A szeretet megnyitja a szemet, segít a látásban és a hallásban. Csodálatos, amikor az anya gyermekével beszélget. Egy szót sem értesz belőle, az anya azonban mindent. A szeretet mindent megnyit, a szeretet a megértés kulcsa: „Ha nem szeretitek Istent, nem fogjátok megismerni."

Nagyon veszélyesnek érzem azt a helyzetet, amikor egy sereg ismert teológus vesz körül, s én vagyok a középpontban. Teológiával önmagában nem megyünk semmire. Ha nem szeretem Istent, nem is értem meg, nem fogom ismerni.

Az imádság alatt légy nyitott. Szükséges, hogy a teológus az imádság embere legyen!

A teológia imádság.

Túl sok distinkciót alkalmazunk a teológiában, rengeteg aspektusunk van: dogmatikai teológia, misztikus teológia, lelkipásztori teológia, erkölcs teológia; valójában azonban csupán egy **theo-logosz** van: legyünk nyitottak az Úrra, s ebben a szeretet a leglényegesebb. Mivel „szeretet az Isten", nem csinálhatunk teológiát a Szeretet-Istenről, csak ha mi magunk is szeretünk.

Új szívre van szükségünk a teológiához, sőt a filozófiához is.

A szeretet a kulcsa annak is, hogy hitet és reményt vigyünk az embereknek. Általában logikusnak mondják, hogy úgy vigyük az evangéliumot az emberekhez, hogy először útmutatásokat adunk, s majd ebből valahogy kinő a hit és a remény, aztán a szeretet is.

Valójában, bármennyire használhatónak tűnik is ez, az emberek más úton szokták felfedezni Jézust. Úgy, hogy szerető keresztényekkel találkoznak, s ezután teszik föl a kérdést: „Mi a szereteted titka? Miért szeretsz így engem?" Így már beszélhetünk Jézusról, hiszen **Ő a titok**.

Ezt kéri tőlünk Isten. S ezt szeretném kérni én is tőletek, hogy megismerjétek a hit Lelkét, a nyílt szeretetet, Atyánk teljességében, szépségében és testvérünkben Jézus Krisztusban.

Azt hiszem, imádkoznunk kell egymásért, hogy megújuljunk. Új módon, egy új világ számára. Erre vár az Úr. Nem frappáns módszerekre van szükségünk, hanem, hogy azok legyünk, akik vagyunk. Azzá lenni, ami vagy, azt jelenti, ne önmagad légy. Légy az, ami a keresztség által lettél, amivé a bérmálás által lettél, fogadd el teljesen, minden következményével együtt.

„Már nem én élek, Krisztus él bennem."

Fogadjuk el, hogy láthasson, beszélhessen, remélhessen és növekedhessen bennünk. Ez a kereszténység üzenete számunkra ma.

Urunk,
arra kérünk, áldj meg minket
ma este, jöjj egészen közel
mindegyikünkhöz, az itt lévő
barátságos emberekhez.
Vidd őket közel magadhoz.
Te magad szólj, Uram.
Egyedül Te tudod, hogyan
kell hozzájuk beszélni.
Ismered őket egészen,
múltjukat, jelenüket,
jövőjüket. Ismered
jószándékukat, s tudod,
hogy mindnyájan úton lévő
keresztények vagyunk.
Légy velünk az úton, Uram,
ahogy elkísérted az
emmauszi tanítványokat.
Magyarázd meg nekünk is,
amit nekik elmagyaráztál:
hogy az Írás Veled van tele.
Beszélj Te, Uram, hogy
felismerjünk és lássunk
Téged, s együtt
vacsorázzunk Veled.
Amen.

Leo Suenens bíboros

MEG LEHET-E BOCSÁTANI A »MEGBOCSÁTHATATLANT«?

— — Lelkigyakorlat Mary Usha nővérrel — —

Emberi természetünkhöz – sajnos – hozzá tartozik a neheztelés érzése. Okkal vagy látszólag ok nélkül – tudatosan vagy tudat alatt – gyakran nehezte-lünk emberekre, helyzetekre, úgy érezzük „rosszat tett nekünk". Ellenszenvvel viseltetünk irántuk, s ez az érzés befolyással van életünk és viselkedésünk minden pillanatára. Tudatosítanunk kell magunkban, hogy **a megbocsátás, a kiengesztelődés a belső nyugalom és az egészség alapja, üdvösségünk egyik alap pillére. Ezt helyettünk senki más nem teheti meg! Ez Jézus központi üzenete is!**

Mary Usha nővér idén is eljött hozzánk Indiából. Élete példájával, tapasztalataival közelebb vitt bennünket az Úrhoz. Megvilágította a megbocsátás fontosságát és kulcsszerepét minden ember boldogsága érdekében.

A pillanatok alatt meghitt, családias hangulatúvá váló bemutatkozás során életutak megrázó mélységei tárultak föl, s ezzel egyidejűleg ébredt fel bennünk egymás iránt a szeretet és megértés – nyilvánvalóvá téve a Szentlélek jelenlétét és működését közöttünk.

A nővér figyelmes együttérzése és nagy tapasztalatából eredő bölcs tanácsai már a lelkigyakorlat elején bizakodással töltöttek el bennünket. A szoros napirend és a nővér által – a lelkigyakorlat eredményességéhez szükséges – jogosan elvárt fegyelem, eleinte kicsit szokatlan volt nekünk „civileknek", akiknek lényét még nem hatotta át teljesen az engedelmesség. Azonban mégis könnyen alkalmazkodtunk, hiszen éreztük kedvességét és a felénk áradó szeretetét, jóakaratát.

Mondanivalójának lényege volt: ha meg is vagyunk győződve arról, hogy valaki ártott nekünk – semmi értelme annak, hogy negatív érzéseket tápláljunk iránta. Talán az illető nem is tud róla, hogy megbántott minket és sokszor azt sem érzékeli, hogy mi neheztelünk rá. (Milyen jól tudjuk titkolni érzéseinket! Ha megkérdezik, mi van veled? – olyan könnyen tudjuk azt hazudni: semmi!)

Be kell látnunk, neheztelésünktől nem lesz jobb a helyzet, legfeljebb rosszabb. Ezzel társunkat nem büntetjük, csak magunkat, mivel lelkünk megtelik mérgező érzésekkel, amelyek – orvosilag bizonyítottan – fizikailag kimutatható mérgekké válnak bennünk. A meg nem bocsátás és az ezzel járó harag, gyűlölet, ellenszenv súlyos betegségekhez vezetnek. Aki nem tud megbocsátani – szenvedni fog. Önmagát bünteti mások (és önmaga) gyarlósága miatt mindaddig – esetleg 30 évig is –, amíg szívből meg nem tud bocsátani.

Konkrét eseteket és 1-2 napon belüli gyógyulásokat hallottunk. Többen voltak közöttünk „ismétlők", akiknek a tavalyi lelkigyakorlat annyira sokat jelentett, hogy idén újra meg akarták hallgatni. Jó volt hallani az ő élő tanúságtételüket. Az előadásokon kívül páros megbocsátási gyakorlat, szentgyónási lehetőség, naponta szentmise, szentségimádás, személyes beszélgetések, közbenjáró ima segített lelkünk tisztulásában, gyógyulásában és erősödésben.

Megbocsátani az tud, aki szeretettel van a másik ember iránt – annak tudunk megbocsátani, akit szeretünk. Ebben is nagy segítségünkre volt ez a lelkigyakorlat, mert szinte kitágult a szívünk öt nap alatt.

A nővér közvetítése által érezhető, szinte tapintható módon táplálta és gyógyította az Úr érzelmeinket. Csodálatosan kisugárzó jézusi szeretettel találkoztunk benne, aki táplálta és meggyőzte értelmünket az egyszerű, meggyőző, áradó Szentlélek igazságával és világosságával. A mai világban szokatlan béke vette őt körül.

Az igazi, tényleges, teljes, szívből jövő megbocsátás a lélek és a test gyógyulását adja.

Aki nem tud megbocsátani, nagy terhet – napról napra nagyobb terhet – cipel magával. Az ellenségesség érzése egyre jobban megkötözi az embert. Mi értelme ennek? Még a „jogos" felháborodás sem ok arra, hogy nehezteljünk. Gondoljunk arra, mi hányszor hibázunk, botlunk meg. Milyen jól esik, ha elnézik, elfelejtik gyar-

lóságunkat és nem „dörgölik" állandóan az orrunk alá, és nem éreztetik velünk „semmit érő" voltunkat. Erre is kaptunk Istentől parancsot:

„Ne ítélj, hogy ne ítéltess!"

Aki nem tud megbocsátani – bármennyire is tagadja és/vagy jogosnak tartja a gyűlölet, a harag, a keserűség, az ellenségeskedés érzését – saját magát zárja ezzel börtönbe (tolókocsiba, vakságba) és „nem szeretett" embertársához kötözi magát. Ráadásul mélyen érzi, hogy nem helyes, amit tesz (hiszen lelkiismeretét nem tudja elnyomni), ezért elkezdi saját magát is gyűlölni, büntetni.

Aki nem tud másnak megbocsátani, az önmagának sem tud megbocsátani. Elég rossz kilátású azonban úgy az élet, hogy gyűlöljük önmagunkat.

Béküljünk inkább ki embertársainkkal is és önmagunkkal is. Sokan még az Istenre is neheztelnek – meg kell Neki is „bocsátani"! Ez valójában tökéletlenségünk alázatos elfogadását jelenti, és a Benne való mély, szeretettel teljes bizalmat.

Az Isten minden tette helyes és tökéletes – a javunkat szolgálja, mert nagyon szeret minket – csak mi ezt nem vagyunk képesek véges voltunkban átlátni.

„Amennyivel magasabb az ég a földnél...
annyival magasabbak az én gondolataim
a ti gondolataitoknál."

Elmerülve a megbocsátás kérdésének elemzésében, felismerhetjük önmagunkban vagy szeretteinkben, hogy direkt vagy indirekt daccal viseltetnek saját megbocsátási aktusukkal szemben. Mi lehet ennek az oka, és mit tehetünk ellene?

Ilyenkor láthatjuk, hogy nem hatja át szívünket elég mélyen a béke és a szeretet vágya, pedig Jézus minden köszöntésében – *„Békesség legyen nektek"* – a békére szólított fel bennünket.

A parancs, amit adott nekünk: a szeretet parancsa, mindez a szívünkbe is van írva. Mi lehet akkor a baj, hogy mégsem tudunk/akarunk e szerint élni?

Véleményem szerint az, hogy terhel minket az eredendő bűn, az engedetlenség bűne, ami szívünk mélyén titkos lázadásokban nyilvánul meg, s különböző mértékben teszi az embert megátalkodottá a jóval szemben.

Ha ez így is van, mit tehetünk akkor? Erre is kaptunk Urunktól útmutatást:

„Kérjetek és kaptok, keressetek és találtok,
zörgessetek, és ajtót nyitnak nektek!"
(Mt 7,7)

Valamint:

„Amit kértek az Atyától az én nevemben,
megadja nektek"
(Jn 15,16).

A bizalomteli ima csodákat teremt. Én kérem tehát az Atyától Jézus nevében, az Ő érdemeire való hivatkozással a kegyelmet, hogy szabadítson meg engem (szeretteinket) ettől a tehertől, az Istennel szembeni engedetlenség bűnétől, hogy tudjam és akarjam követni az Ő törvényeit.

Ha pedig úgy érezzük, hogy még nem hallgat meg minket Isten, menjünk el Isten emberéhez (paphoz, lelki vezetőhöz, hiteles közbenjáróhoz), s kérjük imádkozzon velünk/értünk e szándékainkra.

Mivel érezhetően lelkileg felemelkedve hagytuk el a lelkigyakorlatot, többen elhatároztuk, hogy jövőre ismét tanulni és lelkileg gazdagodni szeretnénk Mary Usha nővértől. Indiában eleinte papoknak tartott ilyen lelkigyakorlatot a nővér, s jó hír számunkra, hogy jövőre már nálunk is tervez ilyet, így még több lélekhez juthatnak el közel 30 éves szolgálatából nyert gazdag tapasztalatai.

I. Judit

BÉKESSÉG LEGYEN VELETEK!

Ami a gyónásainkból sokszor kimarad...

EGOIZMUS

Az önző ember éppen az ellentéte annak, amire teremtettünk. Az Úr, aki az örök Szeretet, Ő teremtett és váltott meg minket. Jézus arra szabadított meg bennünket, hogy képesek legyünk szeretni. És a szeretet mindig a másik személyére összpontosít. Az önzés a szeretet ellentéte, mivel az önző ember maga körül forog, egyáltalán nincs tekintettel a másikra, szükségére és kívánságaira. Amíg a szeretet a másik személyre visel gondot, és szabadon ad, ajándékoz, addig az önző embert csak az aggasztja, vajon tulajdon énje megelégül-e, vagy sem. Meg kell hogy kapja a jogait. Igényeit ki kell elégíteni, vonatkozzon egészségére, kényelmére, szabadidejére, jogaira vagy tiszteletére. Csupán az énjéért él, elkényezteti azt. Nem törődik azzal, hogy másokat bajba sodor, hogy mások idejét és energiáját lopja el. Emellett időnként tudatosan kihasználja a körülötte levőket, különösen azokat, akik alá vannak rendelve. Oly módon használja őket, hogy testük, lelkük vagy szellemük megsérülhet.

Az a szörnyű ebben, hogy az önző ember önmagáért él, és nem Istenért, és nem is a felebarátjáért, akit Isten adott melléje. Isten imádása helyett valójában saját énjét magasztalja. Szörnyű lesz az örökkévalóságban való felébredése. Súlyos ítélet fogja kárhoztatni: *„De kinn (Isten városán kívül) maradnak a... bálványimádók"* (Jel 22,15). Az önző ember – tapintatlan én-központúságában – abban a veszélyben van, hogy semmi sem tartja vissza kívánságainak, igényeinek teljesítésétől, tekintet nélkül arra a kárra, amit felebarátjának okozhat vele. Ily módon sokféleképpen vétkezik Isten parancsolatai ellen, ítéletet és szerencsétlenséget halmoz magára. Így tehát meg kell tanulnunk gyűlölni önzésünket és a hit határozott harcát fel kell vennünk ellene, hogy megmeneküljünk belőle.

Mindenek felett Isten világosságában fel kell ismernünk álcázott önzésünket is. Például a tulajdon családunk szeretetével és róla való gondoskodásunkkal is álcázhatjuk önzésünket. Természetesen ez önmagában jó dolog. De ha annyira a családunk jogai és jóléte fontos csak nekünk, hogy emiatt másokat hátrányos helyzetbe hozunk, akkor már „családi önzés"-ről beszélhetünk. Ilyenkor már „kibővített én"-ünk körül forgunk. Ennek a „családi önzésnek" egy másik kifejezési formája lehet, amikor szülők – nagyravágyó terveik érdekében – megpróbálják megakadályozni gyermeküket abban, hogy – Isten hívását követve – életét odaszánja Isten országáért való munkálkodásra.

Az önzés nem csupán másoknak okoz szenvedést, másokkal szembeni bűnre visz, hanem lelkünkben is kárt okoz. Mindazzal tápláljuk, amit énünk megkíván, és így nem marad hely benne az istenfélelemnek, a mi Urunk Jézus szívünkbe való lakozásának. Ekkor Jézus ezeket a súlyos szavakat mondja nekünk: *„Az a neved, hogy élsz, és halott vagy"* (Jel 3,1). Ha hiszünk Jézusban, és továbbra is önzésünk uralma alatt vagyunk, akkor csupán képzeletbeli keresztyén életet élünk, és a képmutatók közé tartozunk. Ha életünket Jézusnak adtuk, akkor átadtuk Neki a felette vak rendelkezés jogát is: *„(Jézus Krisztus) azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem Annak, Aki érettük meghalt és feltámasztatott"* (2Kor 5,15).

Vajon hány keresztény maradt meg továbbra is önzésében, amikor kereszténnyé lett, és engedte, hogy az elhatalmasodjon lelki életében? Ez az elburjánzó, rákos növekedés igen gyorsan behatol valamennyi új lelki érdeklődési területünkbe, „érdekeltségünkbe": a csendes imádságban eltöltött idő utáni vágyunk, az ismeretben való növekedés, a más keresztényekkel való közösség, az igehirdetés és istentisztelet alkalmak stb. területére. Anélkül, hogy felismernénk, az igealkalmakra csupán saját épülésünkért járunk, és nem azért, hogy csatlakozzunk másokhoz Isten dicsőítésében. Már az Egyház korai idejében Pál apostol fájdalommal írja: *„Mert mindenki a maga hasznát keresi, és nem a Krisztus Jézusét"* (Fil 2,21). A „kegyes" önző ember mindent aszerint ítél, hogy mennyi haszna van belőle. Énekel, imádkozik, hisz és „lelki" életet él saját magáért, de így cselekedve komoly képmutatásba esik. Csak akkor van szüksége az Úrra, ha az Úr tehet érte valamit. Ezért olyan arcátlan az Úr felé, ha igényeire nem válaszol, hanem megszégyeníti önző elvárásai miatt.

Az önző ember nem képviseli Jézus igazi tanítványait. Ez az Ige vonatkozik rá: *„Valaki nem hordozza az ő keresztjét, és énutánam nem jő, nem lehet az én tanítványom"* (Lk 14,27). Tehát nem tartozhat az Ő országához. Jézus és minden igazi tanítvány életének fontos

eleme hiányzik életéből: az áldozathozatal. Csak ahol áldozat van, ott beszélhetünk igazi szeretetről. És aki életében a szeretet ellenpárját gyakorolja, a Mennyek országán kívül lesz, mivel az azok számára készíttetett, akik szeretnek. Az önző, aki kíméli az énjét, kerüli az áldozathozatalt, vétkezik a szeretet ellen, nem fog Jézus országához tartozni sem itt, sem az örökkévalóságban.

Mivel mindnyájan meg vagyunk fertőzve az önzéssel, világosan fel kell ismernünk, hogy bármi áron is szabadulnunk kell belőle. A szabadulásra vivő út magában foglalja az akarat határozott odaszánását. Döntenünk kell ebben: érvényesíteni akarjuk-e továbbra is önmagunkat, odaadva magunkat igényeinkhez, vágyakozva beteljesedésükre? Vagy pedig gyűlölni kívánjuk ezt a „bálványt", az énünket, és megszűnünk neki adni mindent, ami táplálná azt. Meg akarunk tenni mindent halálba adása érdekében? Ha ezt mondjuk Jézusnak: „A Te tanítványod akarok lenni; az áldozathozatal útján akarok járni Veled" – akkor megtettük az első lépést. Ugyanis Jézus csak akkor tud megszabadítani bennünket bűnünk fogságából, ha tudatosan átadjuk magunkat Istennek.

Az odaszánásnak ezt az útját így látjuk összefoglalva a Filippi levélben: *„Ne nézze ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is."* Ezután Jézus áldozatot hozó útját így festi le: *„Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban. Aki... önmagát megüresítette..."* (Fil 2,4-11). Minél jobban meg tudjuk ragadni a mi Urunk Jézust és azt az utat, amelyet Ő járt, minél jobban lenyűgöz bennünket szeretete, amelyben megüresítette magát értünk, annál jobban tudjuk gyűlölni énünket és önzésünket. Ekkor a hála és az Iránta való szeretet arra fog sürgetni bennünket, hogy megragadjuk szabadítását és harcoljuk a hit harcát az önzés bűnével szemben. Ez azt jelenti, hogy magasztalnunk kell vérének erejét énünk minden igényével szemben, amikor azok feltámadnak bennünk.

De ez azt is jelenti, hogy valahányszor az önzés győzött felettünk, teljes szívből megtérjünk belőle. Minden alkalommal, amikor pártját fogtuk énünknek, és megpróbáltunk ragaszkodni valamihez, fel kell adnunk azt és ezentúl annyi áldozatot hoznunk, amennyit lehetséges. Az önzésünkből való szabadulásunkat kérő imádságunkra válaszul Isten sok fájdalmas áldozat meghozatalát kéri tőlünk, amelyekre „Igen"-t kell mondanunk. Különösen azok felé kell az áldozatot hozni, akiket megsebeztünk önzésünkkel és meggondolatlanságunkkal. Ekkor Jézus megbizonyítja majd önmagát, és azt, amit Ő tud tenni. Az önző embert szeretetteljes, áldozatot hozó életté tudja változtatni – az Ő neve dicsőségére.

M. Basilea Schlink

(A Mária-nővérek engedélyével közöltük.)

A LELKI HARC IMÁJA

Mennyei Atya, dicsőítve, imádva és magasztalva jövök eléd. Köszönöm, hogy Fiadat, Jézust küldted, hogy életet, bocsánatot és helyet adjon nekem a Te családodban. Köszönöm, hogy elküldted a Szentlelket, hogy vezessen és megerősítsen mindennapi életemben. Mennyei Atya nyisd meg szememet, hogy láthassam nagyságodat, méltóságodat és győzelmedet a javamra. Jézus Krisztus keresztje alá helyezem és Jézus drága Vérével borítom be magam. Krisztus fényével veszem magam körül és Jézus nevében mondom, hogy semmi nem akadályozhatja meg az Úr művének beteljesülését az életemben.

Menyei Atya, kérlek mutasd meg, létezik-e még életemben valami, ami a sátán uralma alatt van. Most azt mind kiveszem uralma alól. Bármilyen területet adtam át a sátánnak, azt most visszaigénylem és Jézus Krisztus uralma alá helyezem. Jézus Krisztus nevében most megkötözök minden szellemet a levegőben, a vízben, a földön, a föld alatt és az alvilágban. Megkötözöm a gonosz minden erejét, és Jézus Vérével megtisztítom a levegőt, az atmoszférát, a vizet a földet és gyümölcseit körülöttünk, a föld mélyét és az alvilágot. Jézus Krisztus Vérével megpecsételem ezt a helyet és családom minden tagját, rokonokat, társakat és

a létfenntartás minden forrását. Jézus Krisztus nevében megtiltom minden léleknek, hogy bármilyen módon ártsanak nekem.

Jézus Krisztus nevében elvetem a gonosz csábító varázsának minden formáját, és nem engedem meg, hogy a bűn uralkodjék rajtam. Elutasítom a sátánt, minden munkáját és minden üres ígéretét. Menyei Atya, kérem a bocsánatot magamnak, barátaimnak, rokonaimnak, őseimnek, amiért megengedtük, hogy Jézus Krisztus elleni erők uralkodjanak bennünk. Elutasítok minden nyitottságot az okkultizmus felé, minden hamis imádatot és a mágia minden előnyét. Elutasítok Isten erején kívül minden olyan erőt, és minden olyan áhítatot, ami nem adja meg Jézus Krisztusnak az igazi tiszteletet. Különösen elutasítom.....

Jézus nevében megtörök minden átkot amely ellenem vagy családom ellen van, és megállítom azoknak az átkoknak a folyamatát melyek őseimen keresztül jöttek. Jézus nevében megkötözöm ezt a lelket:..... (Kérd az Urat, hogy a nevet tárja fel számodra. Ha nem vagy biztos a névben, azonosítsd negatív gyümölcse szerint: düh, méreg, meg nem bocsátás, félelem, bizonytalanság, betegség, trauma stb.) Jézus nevében most leoldalak magamról. Uram Jézus tölts el erővel gyengeségem helyett.

Szerető Atya, keresztelésem tisztító és gyógyító vize folyjon visszafelé generációkon át, hogy megtisztítsa családomat a mocsoktól.

Köszönöm, Uram, hogy megszabadítottál.

„...mindezeken diadalmaskodunk Őáltala, aki szeret minket." (Róm 8,37)

Linda Schubert

Tartalomjegyzék

Katona István: Engedd, hogy szeressen Isten! 3
K. J.: Millenium millenarizmus nélkül (2.) ... 4
Francis MacNutt: Mikor kell sokáig imádkozni? 6
Thész Zsuzsa: Csodatévő szobrocska 9
Leo Suenens bíboros: Meglátjátok Isten dicsőségét! 11
I. Judit: Meg lehet-e bocsátani a »megbocsáthatatlant«?..... 14
M. Basilea Schlink: Ami a gyónásainkból sokszor kimarad – Egoizmus 16
Linda Schubert: A lelki harc imája 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes

Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.

Felelős vezető: Balogh Mihály

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

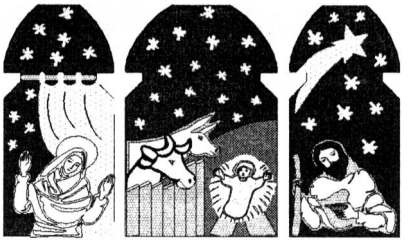
FOHÁSZ egy asszonyért

Áldd meg, Uram, ezeket
a megfáradt kezeket,
melyek mély áhítatban
csak Téged szolgálnak,
s régi szolgádnak
bánatát enyhítsd meg.

Nézd, milyen elhagyott,
ha vele Te nem vagy ott,
s mégis kábult éjeken,
könnyből is imát gyúrva
üzen Néked újra s újra,
hallgasd meg Uram!

F. Merényi Ágnes

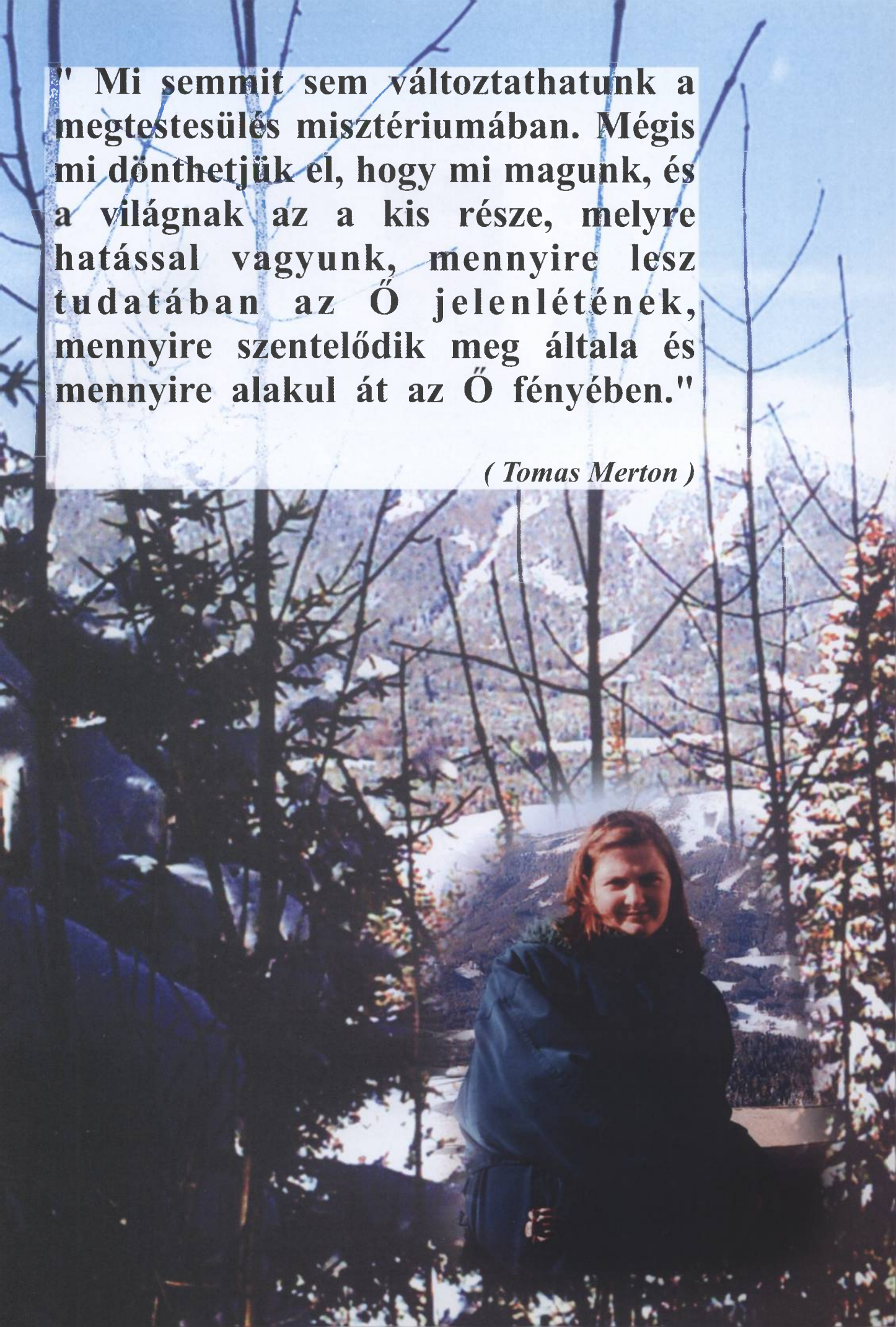
MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK ÁLDÁSOKBAN GAZDAG KARÁCSONYI ÜNNEPEKET ÉS BOLDOG ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁNUNK!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Szeretettel közöljük kedves olvasóinkkal, hogy a költségek emelkedése miatt újságunk árát 180.–Ft-ra kell emelnünk. Így az éves előfizetés díja: 1080.–Ft + postaköltség.
- Megjelentettük **Francis MacNutt: Erő a gyógyításhoz** és **Frank Padilla: Családok a Szentlélekben** című könyvét.

Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Honlapunk: www.maranatha.hu **Mobil:** 06/20 438 61 60

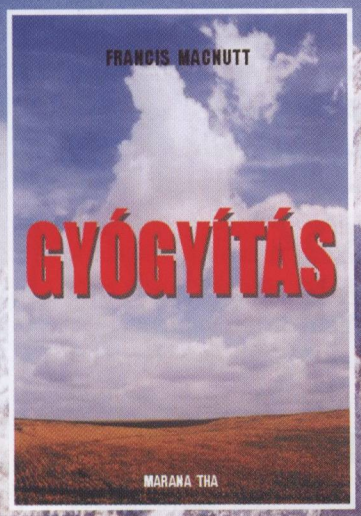

" Mi semmit sem változtathatunk a megtestesülés misztériumában. Mégis mi dönthetjük el, hogy mi magunk, és a világnak az a kis része, melyre hatással vagyunk, mennyire lesz tudatában az Ő jelenlétének, mennyire szentelődik meg általa és mennyire alakul át az Ő fényében."

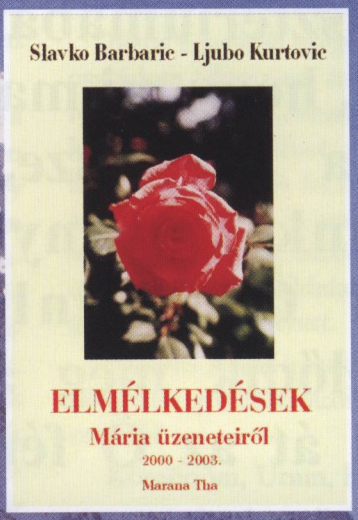
(Tomas Merton)

150.-

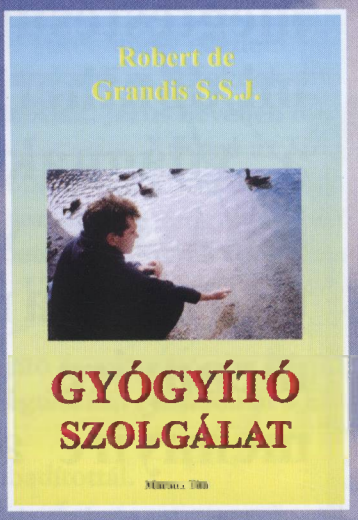
Szeretettel ajánljuk új könyveinket.

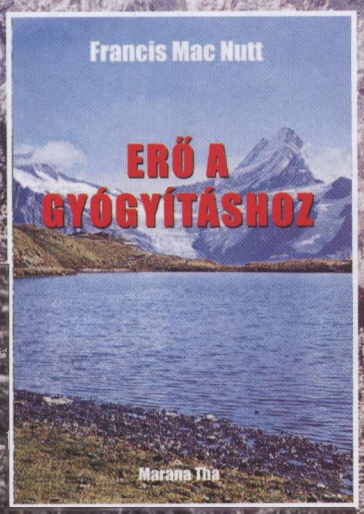
750.-

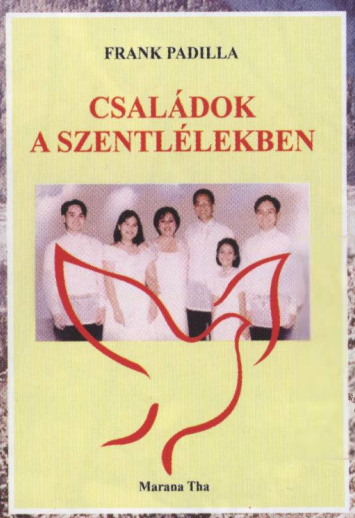
500.-

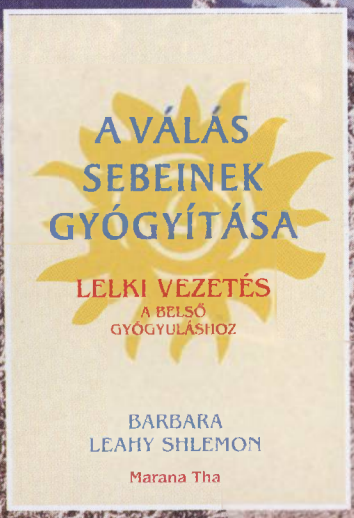
500.-

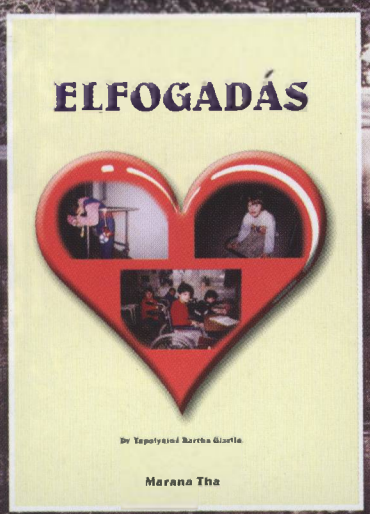
780.-

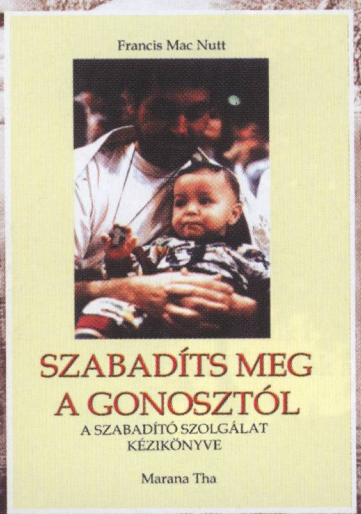
550.-

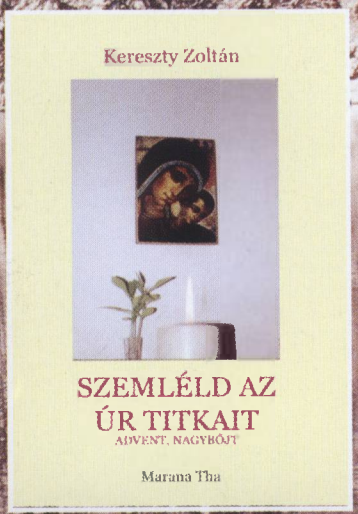
600.-

700.-

850.-

500.-